

Arrest

nr. 198 221 van 19 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot verlenging van opsluiting van 22 december 2017.

Gelet op het arrest nr. 197 460 van 5 januari 2018 waarbij de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op artikel 39/73-1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 2 van het besluit van voormeld arrest nr. 197 460 van 5 januari 2018 waarbij partijen worden opgeroepen te verschijnen op de terechtzitting van 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. RUELENS, die *loco* advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. De Raad verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 januari 2018 met nummer 197 460.

1.2. In artikel 2 van voormeld arrest worden de partijen opnieuw opgeroepen teneinde hun standpunt kenbaar te maken inzake het opleggen van een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep.

1.3. De Raad wijst op het bepaalde in artikel 39/73-1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet):

“Wanneer er aanwijzingen zijn dat het ingestelde beroep kennelijk onrechtmatig is dan brengt de Raad deze vaststelling, bij de behandeling van dit beroep, ambtshalve in de debatten. Zij stelt de ter terechtzitting aanwezige partijen in staat om hun bemerkings hieromtrent te laten gelden en kan hiertoe, zo nodig, de zitting schorsen. De Raad kan, zo nodig, ook uitspraak doen over het ingestelde beroep en in haar arrest een nieuwe zittingsdatum bepalen met het oog op verdere debatten inzake het kennelijk onrechtmatig karakter van het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag, wordt de aandacht gevestigd op een mogelijk onderzoek naar het rechtmatig karakter van het beroep door melding van onderhavig artikel.

De Raad kan een geldboete opleggen telkens zij oordeelt dat een beroep kennelijk onrechtmatig werd ingesteld.

Het arrest dat de geldboete uitspreekt, geldt in elk geval als op tegenspraak gewezen.

Het bedrag van de geldboete, met een minimum van 125 euro en een maximum van 2.500 euro, wordt bepaald door de Raad.

Elk jaar op 1 januari, worden de in het vijfde lid bepaalde bedragen van rechtswege aangepast aan de evolutie van het indexcijfer van de consumptieprijzen volgens de volgende formule : het basisbedrag, vermenigvuldigd met de nieuwe index en gedeeld door de oorspronkelijke index. De nieuwe index is de index van de consumptieprijzen van de maand december van het jaar voorafgaand aan het jaar waarin de bedragen overeenkomstig het vijfde lid worden aangepast. De oorspronkelijke index is de index van november 2017. Het bekomen resultaat wordt afgerond naar de hogere euro indien het deel in decimalen groter of gelijk is aan vijftig cent. De afronding gebeurt naar de lagere euro indien het deel in decimalen kleiner is dan vijftig cent.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de nadere regels inzake de inning van de geldboete.

Het arrest waarin het kennelijk onrechtmatig karakter van het beroep wordt vastgesteld en een eventuele geldboete wordt opgelegd, wordt, in het geval de verzoekende partij werd bijgestaan door een advocaat, ook ter kennis gebracht van de bevoegde stafhouder en de voorzitter van het bureau voor juridische bijstand.”

1.4. Het kennelijk onrechtmatig beroep is het beroep dat er kennelijk toe strekt om de tenuitvoerlegging van een duidelijk rechtmatige bestuurlijke beslissing te vertragen, of dat kennelijk niet is ingesteld met de bedoeling een uitspraak ten gronde over de aanspraak te verkrijgen. Een dergelijk misbruik kan worden afgeleid uit het bestaan in hoofde van de verzoeker van kwade trouw, van een bedoeling om te schaden of van een dilatoir oogmerk, of uit een uit de lucht gegrepen en kennelijk ongegronde argumentatie (RvS 15 september 2010, nr. 207.381).

De Raad van State oordeelde al meermaals dat de geldboete niet alleen van toepassing is op beroepen tot nietigverklaring maar tevens op het administratief kortgeding, met inbegrip van de procedure ingeleid bij uiterst dringende noodzakelijkheid (RvS 27 juni 2002, nr. 108.527; RvS 31 januari 2003, nr. 115.344; RvS 19 januari 2004, nr. 127.193; zie ook R. STEVENS, Raad van State. Het procesverloop, Brugge, Die Keure, 2007, nr. 801).

1.5. Uit het administratief dossier van verzoekende partij en de gegevens gekend bij de Raad blijkt dat verzoekende partij op 24 oktober 2017 van haar vrijheid werd beroofd middels een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), dit met het oog op de gedwongen uitvoering van deze maatregel. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een gewone vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, terwijl de verzoekende partij nochtans vastgehouden is met het oog op verwijdering.

Artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat:

“§ 1

Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen.

Nadat de partijen gehoord zijn of behoorlijk opgeroepen, wordt de schorsing bevolen bij gemotiveerde uitspraak van de voorzitter van de geadieerde kamer of van de rechter in vreemdelingenzaken die hij daartoe aanwijst.

In geval van uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord.

De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.

In afwijking van het vierde lid en onverminderd het bepaalde in § 3, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat de verzoeker nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond.

§ 2

De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

De uitspraken waarbij de schorsing is bevolen, kunnen worden ingetrokken of gewijzigd op verzoek van de partijen.

§ 3

Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in één en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing al het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.

In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.

Eenmaal een beroep tot nietigverklaring is ingediend, is een navolgende vordering tot schorsing niet ontvankelijk, onverminderd de mogelijkheid in hoofde van de verzoeker om, indien de beroepstermijn nog niet is verstreken, een nieuw beroep tot nietigverklaring in te stellen waar een vordering tot schorsing is bijgevoegd op de wijze bepaald als hiervoor.

De vordering bevat een uiteenzetting van de middelen en de feiten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing of, in voorkomend geval, van voorlopige maatregelen rechtvaardigen.

De schorsing en de andere voorlopige maatregelen die zouden zijn bevolen voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring van de akte wordt door de voorzitter van de kamer of door de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst die ze heeft uitgesproken onmiddellijk opgeheven als hij vaststelt dat binnen de in de procedureregeling vastgestelde termijn geen enkel verzoekschrift tot nietigverklaring is ingediend waarin de middelen worden aangevoerd die ze gerechtvaardigd hadden.

§ 4

De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring.

Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Indien de vordering manifest laattijdig voorkomt, geeft de voorzitter van de geadieerde kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij daartoe aanwijst, dit aan in zijn beschikking en roept de partijen onverwijld op te verschijnen binnen vierentwintig uur vanaf de ontvangst van de vordering.

De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15,

tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt afgedaan door de kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken binnen achtenveertig uur na de ontvangst ervan. Deze termijn wordt evenwel uitgebreid tot vijf dagen volgend op de dag van ontvangst door de Raad van de ingeleide vordering wanneer de effectieve verwijdering of terugdrijving van de vreemdeling voorzien is voor een datum die de acht dagen te boven gaat.

Indien de kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken niet binnen de termijn tot een uitspraak komt, dan moet hij de eerste voorzitter of voorzitter daarvan op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat een uitspraak wordt gewezen, al naargelang het geval, ofwel ten laatste binnen tweeënzeventig uur na de ontvangst van het verzoekschrift, ofwel zo snel mogelijk.

Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen.

In afwijking van de vorige leden, doet de voorzitter van de geadieerde kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij daartoe aanwijst bij voorrang uitspraak over de ontvankelijkheid van de vordering, indien nodig zonder de partijen op te roepen, indien de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° het betreft een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, en

2° de vordering is manifest laattijdig, en

3° de vordering werd minder dan twaalf uur voor de geplande uitvoering van de maatregel ingediend, en

4° de verzoeker en desgevallend zijn advocaat werden minstens achtenveertig uur

voor de geplande uitvoering van de maatregel ingelicht.

Indien hij de vordering onontvankelijk verklaart, sluit het arrest de procedure af.

Indien hij de vordering ontvankelijk verklaart, wordt de procedure verdergezet zoals voorzien in het derde tot het zesde lid.

[...]"

Overeenkomstig artikel 39/82, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dient de verzoekende partij te opteren hetzij voor een gewone vordering tot schorsing, hetzij voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet voegt daaraan toe dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingediend indien de betrokken vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, dit onder de voorwaarde dat hij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid. Artikel 39/85, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van een reeds ingediende vordering tot schorsing kan worden gevorderd indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en de tenuitvoerlegging ervan imminent wordt.

Uit de samenlezing van de artikelen 39/82 en 39/85 van de Vreemdelingenwet volgt dat de verzoekende partij, wanneer zij wordt geconfronteerd met een verwijderingsmaatregel twee mogelijkheden heeft: ofwel opteert zij voor een gewone vordering tot schorsing indien de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel niet imminent is, ofwel opteert zij voor een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel wel imminent is. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530). Een derde mogelijkheid, met name het indienen van een gewone vordering tot schorsing op het moment dat de verwijderingsmaatregel reeds imminent is, kort daarna gevolgd door een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid om de eerder ingediende gewone vordering tot schorsing versneld te behandelen, lijkt niet te verzoenen met het bepaalde in de artikelen 39/82 en 39/85 van de Vreemdelingenwet.

In het kader van de procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid, wordt door de verzoekende partij ontegensprekelijk beoogd haar repatriëring, die voorzien was op 7 januari 2018, te verhinderen. In casu is een dergelijke houding dilatoir.

Te dezen is de verzoekende partij sinds 24 oktober 2017 in kennis gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding het oog op verwijdering. De verzoekende partij bevond zich blijkens de stukken van het administratief dossier reeds sinds 24 oktober 2017 in een gesloten opvangcentrum.

De verzoekende partij diende op het moment van de kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding het oog op verwijdering van 24 oktober 2017 dan ook te weten dat een

repatriëring nakend was, temeer voormelde beslissing in haar hoofde duidelijk maakte dat de vasthouding geschiedde met het oog op verwijdering. Ondanks dit gegeven dient de verzoekende partij tegen deze beslissingen op 8 november 2017 per aangetekend schrijven een verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing in. De verzoekende partij laat na onmiddellijk een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen, hetzij per aangetekend schrijven hetzij per faxbericht zoals voorzien in artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens onderneemt de verwerende partij een eerste poging tot repatriëring van de verzoekende partij op 6 december 2017.

Vervolgens neemt de gemachtigde van de staatssecretaris op 22 december 2017 de beslissing tot verlenging van de opsluiting.

Op 5 januari 2017 vraagt de verzoekende partij bij uiterste dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 22 december 2017 tot verlenging van de opsluiting. Zoals in aangegeven in het arrest van 5 januari 2018 met nummer 197 460 heeft de Raad geen rechtsmacht voor beslissingen die betrekking hebben op de vasthouding.

1.6. Ter verantwoording van haar handelwijze stelt advocaat van de verzoekende partij dat:

“Verzoeker is in afwachting van de behandeling van het beroep tot nietigverklaring en het verzoek tot schorsing dat op 6 november 2017 werd ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) dd. 24.10.2017 en het inreisverbod (bijlage 13 sexes) dd. 24.10.2017.

Een eerdere poging tot repatriëring van verzoeker op 6 december 2017 werd geannuleerd omdat het Consulaat van Algerije had laten weten geen laissez passer af te leveren wegens hangend beroep. Het bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep werd immers samen met alle overtuigingsstukken overgemaakt aan het Consulaat en het is kort daarna dat het Consulaat tot opschorting heeft beslist.

Verzoeker was dan ook verrast toen er op 02.01.2018 een melding kwam dat er op 07.01.2018 een repatriëring was gepland met een vlucht naar Algiers.

De raadsman van verzoeker heeft via de sociaal assistent van het gesloten centrum geïnformeerd of er dan een laissez passer was afgeleverd, hetgeen deze heeft bevestigd. (stuk 3)

Het is daarop dat de beslissing werd genomen om opnieuw een beroep in te stellen. Dit beroep werd opnieuw overgemaakt aan het Consulaat van Algerije waarna verzoeker mondeling de bevestiging kreeg dat het Consulaat verder zou weigeren om een laissez passer af te leveren. Het bleek uiteindelijk dat zij nog geen laissez passer hadden afgeleverd.

Er werd gekozen voor een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid omdat dit door de nakende repatriëring mogelijk geworden was. Hierdoor was immers de uitvoering van de beslissing imminent geworden en omdat verzoeker wilde dat er uitspraak werd gedaan over de toestand waarin hij zich bevindt in het gesloten centrum.

Het feit dat een dergelijk beroep niet mogelijk was tegen de beslissing tot verlenging van de opsluiting heeft de raadsman van verzoeker zich effectief niet gerealiseerd en betreft dus een vergissing. Na een telefoontje met de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen was de raadsman van verzoeker in de overtuiging dat hij een beroep kon instellen.

Het is echter niet zo dat de aanspraken ten gronde uit de lucht gegrepen zijn of dat er sprake zou zijn van kwade trouw.

Ten eerste is dit zo omdat verzoeker effectief aantoonde dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet de nodige stappen met het oog op de verwijdering heeft voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid. Bovendien blijkt uit geen enkel element dat de effectieve verwijdering binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

• Ten tweede is dit zo omdat verzoeker zijn gezondheidstoestand achteruit gaat tijdens zijn verblijf in het gesloten centrum. Hij heeft voortdurend hoofdpijn, kan slecht slapen, staat voortdurend onder zware stress,... door deze omstandigheden kan er een zware epileptische aanval uitgelokt worden. Hij heeft al kleinere aanvallen gehad in het centrum en zou aangepaste medicatie krijgen. Bij een zware aanval kan er blijvende schade aan de hersenen ontstaan.

• Ten derde is dit zo omdat verzoeker al jaren een gezin in België heeft: hij woont al lang samen met zijn vriendin en diens dochter. Een eerdere aanvraag tot huwelijk werd afgewezen, maar inmiddels werd een nieuwe aanvraag ingediend.

Het was wel degelijk de bedoeling van verzoeker en zijn raadsman om hierover een uitspraak ten gronde te bekomen. Gezien de timing zou er allicht ook een uitspraak zijn tussengekomen voorafgaand

aan de repatriëring zodat de repatriëring op zich niet zou uitgesteld worden door het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

1.7. De advocaat van de verzoekende partij kan evenwel niet gevolgd worden in haar betoog ter verantwoording van haar handelwijze. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich liet bijstaan door een advocaat, beroepsbeoefenaar van het recht, van wie redelijkerwijze verwacht mag worden dat deze de procedureregels ter zake kent. Daarenboven is de advocaat van de verzoekende partij niet onbekend met het vreemdelingenrecht. Integendeel, hij treedt zeer vaak op voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en heeft al jaren ervaring in het vreemdelingenrecht. Van een loutere beoordelingsfout kan hier geen sprake zijn. Bijgevolg mag er van uitgegaan worden dat de verzoekende partij op voorhand wist dat haar vordering geen enkele kans van slagen had daar zowel artikel 71 van de Vreemdelingenwet als de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing uitdrukkelijk aangeven dat enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. Desalniettemin heeft zij toch een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid opgestart waarvan geweten is dat dergelijke procedure het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad ernstig verstoort en de rechten van de verdediging van de verwerende partij ernstig in het gedrang brengt. Daarenboven heeft zij gewacht tot twee dagen voor de repatriëringdatum om een dergelijk beroep in te dienen, terwijl de bestreden beslissing haar reeds op 22 december 2017 ter kennis gebracht werd. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet *juncto* 39/57§ 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepalen dat een verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is, dient ingediend te worden. Indien het een tweede verwijderingsmaatregel betreft, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.

Ook de vaststelling dat verzoekende partij gewacht heeft met het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tot op het ogenblik dat zij kennis kreeg van de datum van repatriëring, doet verder afbreuk aan haar ware intenties. Immers was verzoekende partij reeds van haar vrijheid beroofd sinds 24 oktober 2017 en diende zij op dat ogenblik te weten dat een gewone procedure tot schorsing te laat zou komen, daar haar repatriëring vanaf toen imminent was. Het kan niet de bedoeling van de wetgever geweest zijn om de proceduremogelijkheid om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te laten misbruiken wanneer het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel reeds bestond op het ogenblik van het indienen van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring en verzoekende partij ervoor opteert om pas een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid eenmaal zij kennis krijgt van de datum van repatriëring, *in casu* de tweede poging tot repatriëring. Zoals hiervoor reeds aangegeven, wist de verzoekende partij van meet af aan dat zijn repatriëring nakend was daar er duidelijk in het bevel werd aangegeven “met het oog op verwijdering” en de verzoekende partij ook om deze redenen werd vastgehouden. Door geen gebruik te maken van een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kon verwerende partij ten allen tijde uitvoering geven aan de bestreden beslissing. Ook op dit punt is de advocaat van verzoekende partij voldoende vertrouwd met de bestaande procedures om de gevolgen van de gemaakte keuze in te schatten.

In het arrest 88/2012 heeft het Grondwettelijk Hof gesteld dat het fundamentele recht op toegang tot een rechter geenszins het recht omvat om bestaande procedures voor kennelijk onrechtmatige doeleinden aan te wenden. Omdat het opleggen van een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep evenwel een inperking vormt op voormeld grondrecht, moet het restrictief worden toegepast. Dit houdt in dat zelfs wanneer een beroep weinig kansen heeft op een gunstige beslissing, hieruit niet kan worden besloten dat er sprake is van rechtsmisbruik. Wanneer de theoretische mogelijkheid bestaat dat een beslissing wordt uitgesproken die de verzoekende partij genoegdoening verschaft, volstaat dit om het beroep niet als zijnde ‘kennelijk onrechtmatig’ te bestempelen.

In casu echter blijkt overduidelijk dat het beroep van de verzoekende partij geen enkele (theoretische) kans van slagen had. Ondanks het gegeven dat zowel de wettekst als de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing duidelijk vermelden welke rechtbank bevoegd is voor de bestreden beslissing, heeft zij op 5 januari 2018 een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad ingeleid tegen die beslissing. Een dergelijke handelwijze verstoort ernstig en nodeloos de organisatie van de Raad, zeker in het kader van een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid. *In casu* is er sprake van ernstig misbruik en een kennelijk onrechtmatig beroep.

Het betoog van de verzoekende partij dat zij op 5 januari 2018 haar vordering heeft ingesteld terwijl de repatriëring pas op 7 januari 2018 zou plaatsvinden en haar mening dat haar beroep gegrond is, zodat

haar geen dilatoir oogmerk kan worden verweten, kan omwille van voorgaande vaststellingen niet worden aangenomen.

Evenwel uit de advocaat van de verzoekende partij ter terechtzitting haar verontschuldigen en wijst zij erop dat zij in de toekomst dergelijke houding zal vermijden.

1.8. Het komt de Raad toe om het bedrag van de geldboete te bepalen. Daar het in deze geen zaak betrof die een zodanige juridische complexiteit vertoonde die zwaar zou doorwegen op de werking van de Raad, past het *in casu* een geldboete van 125 euro op te leggen aan de verzoekende partij.

1.9. Daar de verzoekende partij wordt bijgestaan door een advocaat wordt dit arrest overeenkomstig artikel 39/73-1 van de Vreemdelingenwet ook ter kennis gebracht van de bevoegde stafhouder en de voorzitter van het bureau voor juridische bijstand.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Een geldboete van 125 euro wordt opgelegd aan de verzoekende partij.

Artikel 2

Dit arrest wordt ter kennis gegeven aan de aangestelden van de administratie der Registratie en Domeinen met het oog op de inning van de geldboete.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS